

MARTINA
HOHENBERGER

ZLODĚJ
DUŠÍ

ZLODĚJ DUŠÍ

Martina Hohenberger

VAROVÁNÍ

Rituály popisované v této knize jsou nebezpečné. Nesnažte se je napodobovat, ve vlastním zájmu. Nevyvolávejte sumerské či jiné entity, neobětujte krev ani nezvěte démony k sobě domů, ale hlavně se nepokoušejte otevírat brány do jiných dimenzí. Děkujeme.

KAPITOLA 1 – VÝSLECH MRTVÉHO MUŽE

„Ty seš vážně cvok, Verčo!“ vmetla mi do tváře Eliška. „Copak nevidíš, jak je to uhozený? A navrch ilegální!“

„Sklapni, zatraceně!“ odsekla jsem a zaryla rýčem do hlíny. „Musím se soustředit.“

„Jo a na co? Na vykopání mrtvoly z hrobu?“

„Jinak se nedozvím, co potřebuju.“

Eliška měla pravdu, bylo to vážně uhozené. Ale přiznat barvu, aby měla radost? Ani náhodou.

„Jestli tě načapou, tak tě zavřou do blázince!“

„Drž hubu, sakra! Ještě tě někdo uslyší. A posviť mi pořádně!“

Eliška vzpurně mrskla halogenovou lampou do trávy a marně se snažila zabořit ruce do kapes svých extra přiléhavých džínů.

Zlostná slova zůstala viset mezi námi.

Zhluboka jsem si povzdechla. S mou nezletilou, o čtyři roky mladší sestrou bylo setsakra těžké pořízení. Navíc byla tvrdohlavá jako mezek.

Eliška se mračila na hvězdnou oblohu nad hřbitovem.

„No tak, Eli! Vážně potřebuju, abys mi posvítla,“ naléhala jsem.

Sestra nakvašeně pohodila hlavou a zastrčila si pramen kaštanových vlasů za ucho. Nakonec se milostivě uvolila mi pomoci.

Musela jsem vykopat nebožtíka na venkovském hřbitově asi třináct kilometrů za Prahou a o půlnoci provést rituál, abych se ho mohla zeptat, kam ukryl peníze. Zaplatili mi za to.

Mohla bych provést spiritistickou seanci, ale já jsem na duchy a na komunikaci s nimi moc nedala. Nikdy jste nemohli vědět, zda mluvíte s tím správným duchem, nebo zda se někdo za zesnulého jen vydává, aby vám uškodil či nějak ublížil, případně zda se zjevil prostě jen proto, že se v záhrobí nudí. Třeba někdo, kdo je tam velmi dlouho a je pořádně nakrknutý.

Tohle byl nejjistější způsob, jak se zeptat přímo. Pěkně z očí do očí, abych tak řekla.

Nejspíš mi mrtvý muž, až se probudí, nakope zadek za to, že jsem mu znesvětila hrob a ruším jeho klid na věčnosti. Ale neměla jsem na vybranou, ta záležitost byla totiž urgentní.

„Musela ses zbláznit, Verčo, když chceš vyslychat mrtvolu.“

Mlčky jsem pokračovala v kopání, než jsem asi po dvou hodinách celá špinavá a vyčerpaná narazila na dřevo. Když jsem otevřela víko rakve, ucítila jsem pach rozkladu a smrti a odvrátila se.

Vzala jsem si od Elišky svítilnu a požádala ji, aby kolem hrobu rozestavěla svíčky a zapálila je. A pak ještě vysypala solí ochranný kruh. Pro jistotu. Člověk nikdy neví, co po něm při rituálu z Druhé strany vyjede.

Do keramické misky jsem vložila dřevěnou bezu, nasekanou šalvěj, levanduli a konopí a také čtyři bobule bílého černého. Směs jsem

zapálila a poté se řízla rituální dýkou *athame* do dlaně. Pár kapek jsem nechala stéct na kuřidlo a pustila se do zaříkání.

Výslech mrtvého muže mohl začít.

Nebožtík Standa Pospíchal byl zavalitý muž s knírem a pleší, manažer stavební firmy. Pohřbili ho před čtrnácti dny, kdy zemřel na následky autonehody. Jak uvedla jeho manželka, motorku si koupil k šedesátinám.

Dřepěla jsem v čerstvě vykopaném hrobě v nohách dvoudílné rakve a pozorovala nebožtíka, jeho voskově bledou pleť a černý oblek, ve kterém byl pohřben. Na bílé košili mu kvetla plíseň a na levé tváři měl hluboké odřeniny, zjevně následkem nehody.

Zopakovala jsem zaříkání a zanedlouho jsem si všimla, jak mu zacukala víčka. S námahou je otevřel a chvíli to vypadalo, jako by lapal po vzduchu. Pak se v rakvi posadil a zmateně se rozhlížel.

„Kde to jsem?“ zeptal se skřípavým hlasem, jako když nehty škrábou po tabuli. Nebylo divu, již dva týdny nepoužíval hlasivky.

„Na hřbitově,“ odpověděla jsem co nejkliidněji.

„Cože? Jak...? Jak jsem se sem dostal?“

„Jste mrtvý.“

Muž by se nejspíš zachmuřil, kdyby jeho mimické svaly nebyly posmrtně ztuhlé. „A do řiti! To ta motorka, vidíte? Kdo vůbec jste?“

Nevadilo mi, že se ptal on a že převzal kontrolu nad rozhovorem. Býval to manažer, zvyklý na postavení nadřízeného.

„Jsem Veronika Bachová a probudila jsem vás, protože mě o to vaše manželka požádala.“

„Pomůžete mi nahoru?“

„Lituji. Kouzlo účinkuje jen pár minut.“

„Kouzlo? To si ze mě snad děláte...!“ rozkřikl se na mě, ale pak se zarazil. „Máňa chce vědět, kam jsem schoval prachy, nemám pravdu?“

Vážně jsem přikývla.

„Proč tu není?“

Pokrčila jsem rameny.

„Žádný konto na Kajmanských ostrovech neexistuje. Lhal jsem jí. Všechny prachy jsem prohrál v karlovarském kasínu. Byla tam taková mladinká krupíérka...“

To vdovu rozhodně nepotěší, pomyslela jsem si. „Dobře. Nějaká poslední slova?“

„Manželka mi dělala ze života peklo. Ať zvedne prdel a najde si práci. Slibte mi, že jí to vyřídíte.“

„Jistě. Ještě něco?“

„Můžete mě odtud dostat?“

„Lituji, ale to doopravdy nemůžu.“ Nelhala jsem, odkáživa platila zásada: Co bylo mrtvé, mělo mrtvé i zůstat.

„Půjčíte mi aspoň mobil?“

„Raději ne. Vaši vdovu by z toho kleplo.“

„Brnknul bych té krupíerce.“

Ach ti muži. Důrazně jsem zavrtěla hlavou.

„V tom případě nemám, co bych dodal.“ Muž se opět položil do rakve a zavřel oči.

Pronesla jsem zaklínadlo, zabouchla víko a dala se do práce. Zaházet hrob mi zabralo téměř hodinu. Puchýře, které se mi na dlaních vytvořily při kopání, jsem si nyní sedřela do krve.

Eliška sfoukla svíce a smutně přihlížela. Bylo jí do breku, a tak jsem jí konejšivě položila ruku na rameno.

„Přece bys nebulela, Eli.“

„Takže žádná vkladní knížka ani konto na Kajmanských ostrovech neexistují,“ shrnul debakl mé noční výpravy detektiv Marek Kovář a promnul si čelo. Byl vysoký přes metr osmdesát, na tváři měl dvoudenní strniště a plavé vlasy ostříhané na krátko. Tipla bych si, že byl asi o pět let starší než já, takže mu mohlo být kolem šestadvaceti. Byl to docela sympaťák a téměř za všech okolností se usmíval, ale často míval smutné oči a pohled člověka, který viděl víc, než by si přál. „To se paní Pospíchalové nebude líbit.“

„To je mi jasné.“

„Díky, Veroniko, že jste to vyřídila.“

„Musela jsem Pospíchala vykopat z hrobu.“

„Proboha!“ zhrozil se. „Těch detailů mě raději ušetřete.“

„Fajn. Jak chcete,“ odsekla jsem značně ukřivděně. Marek se rád držel při zemi a nechtěl slyšet, že jsem užila své speciální nadání a oživila mrtvolu.

Dříve býval policistou a u kriminálky to dotáhl na nadstrážmistra. Vyšetřování měl v krvi, ale jeho nadřízeným se nelíbilo, jakým způsobem řešil neobvyklé případy, a hlavně co psal do protokolů. A tak od policie odešel, aby se živil vyšetřováním na volné noze.

Ovšem neobvyklých případů nebylo mnoho, proto Marek bral sledování nevěrných manželek či manželů, hledání ztracených psů nebo pátrání po pohřešovaných osobách, které nechtěly být nalezeny. Většinou šlo o lidi, co nespláceli své dluhy. Jako soukromé očko se však sotva držel nad vodou a odměny mi nejspíš vyplácel ze svých úspor.

„Volal mi Horek, šéf pražský mordparty. Ačkoli mu prej je jasný, že se zabývám ,těma uhozenejma případama, co nikdo nechce.“ Marek na mě pohlédl, aby se ujistil, že to vezmu jako vtip. „Přizval mě k vyšetřování případu, se kterým policie nedokáže hnout. Takže, pokud byste měla zájem...“

„O co přesně jde?“

Marek se poškrábal na bradě. „Jde o vraždu pěti lidí. Horek ji označil jako Vinohradskej masakr. Pokud se na to necítíte, Veroniko, tak... ehm...“ Větu opět nedokončil. Sám si zřejmě nebyl jistý, zda mě má zasvětit.

„A co je na tom případu zvláštního?“

„To, jak byly vraždy provedeny.“

KAPITOLA 2 – VINOHRADSKÝ MASAKR

Vyrazili jsme po městském okruhu směrem na Vinohrady v Markově staré, rzi prolezlé fordce. Svůj zánovní Volkswagen prodal, aby mohl rozjet živnost, pronajmout kancelář a zřídit koncesi detektiva.

Ocitli jsme se v bohatší části Prahy, kde stály pěkné vilky. Marek projel ulicí Na Šafránce, zpomalil a odbočil k pozemku obehnanému vysokou zdí. Zastavil před železnou bránou na příjezdové cestě, stáhl okénko a zmáčkl zvonek na sloupku. Všimla jsem si dvou kamer, které zabíraly prostor před vjezdem. Ozval se elektronicky odcizený hlas a Marek použil kouzelná slůvka: vrchní komisař major Horác Veselý. Jméno vyšetřovatele, jenž ho přizval k případu, zapůsobilo, poněvadž se ozvalo zadrnění bzučáku a brána se otevřela.

Vjeli jsme na pečlivě upravený pozemek s okrasnými dřevinami a blížili se ke dvoupatrové vilce. Nejspíš pocházela z období první republiky a vypadala nedávno zrenovovaná. Fasáda se pyšnila barvou slonové kosti, okna se blyštěla čistotou a členitou sedlovou střechu pokrývala moderní keramická krytina.

Před domem stála kromě drahých vozů značek Audi a Porsche také dvě policejní auta a bílá dodávka.

Otevřené domovní dveře hlídal uniformovaný policista. Jakmile jsme k němu došli, vyzval nás, abychom se prokázali.

„Jsem policejní konzultant,“ řekl Marek a ukázal mu průkaz.

„Hm. A vy, paní Bachová?“ Mladý policista přečetl jméno na občance.

„Já jsem konzultantka policejního konzultanta.“

Muž v uniformě nehnul ani brvou a průkazy nám vrátil. „Dovnitř vás pustit nemůžu. Na místo činu má přístup jen policie.“

Marek se nadechl, aby mu oponoval.

„Co se to tu kurva děje!?“ ozval se ze vstupní haly mužský hlas dávající jasně najevo, kdo je tady šéfem. Rázným krokem k nám zamířil zavalitý muž v tmavém obleku, sněhobílé košili a vázance. Obličej měl zarudlý, zřejmě nadměrným pitím. „Polachu, vždyť jsem vám říkal, že čekám na kolegu.“ Zlověstně se na policistu u vchodu zamračil a silou své osobnosti způsobil, že mladý muž o krok ustoupil.

„Díky, žes vážil cestu,“ řekl pak vlídně a potřásl si s Markem rukou. „A vy jste kdo?“ vybafl, když mě zmerčil.

Ztuhla jsem, a tak Marek odpověděl za mě: „To je Veronika Bachová, moje ehm... asistentka.“

Vrchní komisař napřáhl ruku velkou skoro jako víko od popelnice a bodře mi zapumpoval pravicí. „Jsem Horác Veselý,“ pravil, ztělesněný šarm.

„Jak jdou kšefty, kamaráde?“ obrátil se znovu na Marka.

„Prima.“

„Prej děláš do rozvodů bohatejch klientů. Tak to se prašule jen sypou, co?“

Marek se skromně pousmál. „A co ty? Zatlkl jsi někoho zajímavýho?“

„Sám víš, že o tom nemůžu mluvit, ty chlape zatracená,“ mohutnou tlapou poplácal Marka po rameni. „Vezmu tě dovnitř, Marku, ale ta mladá žena na místo činu nemůže.“

„Poslyš, Horku,“ řekl Marek a chytil komisaře Veselého důvěrně za loket, aby ho odvedl pár kroků stranou. „Bachová se vyzná ve věcech, o kterých my nemáme ani tušení.“

„Co tím chceš říct? Znáš přece služební postup, nepovolány osoby a tak dále.“

Nechtěla jsem je příliš okatě poslouchat, a tak jsem sklonila hlavu a předstírala, že mě ohromně zaujaly špičky mých tenisek. Přitom jsem však našpicovala uši.

„V tomhle případě udělej výjimku, Horku. Bachová ti může hodně pomoci. Neodmítej ji. Chceš přece s případem hnout?“

Z vrchního komisaře Veselého najednou číselna bezradnost; povzdechl si a chvíli si Marka měřil. „To teda zatraceně chci. Ale nevím, jestli slečna bude mít na tu hrůzu žaludek. Takovou sviňárnu jsem jaktěživ neviděl. Hotová jatka.“

Marek se ke mně otočil. „Zvládnete to, Veroniko?“

Přikývla jsem, ale jistá jsem si nebyla, protože to bylo jinačí kafe než vzkřísit nebožtíka.

Společně jsme vešli do haly, rozlehlejší než můj byt, s vysokým stropem a mramorovou dlažbou. U zdi stály sochy, umělecké plastiky nedefinovatelných tvarů. Z haly vedlo schodiště do patra a na třetím schodu seděla žena v bílé halence

a upnutých džínách. Dlaněmi si zakrývala obličej, jako by plakala. Zřejmě nebohá pozůstala.

Vedle ní dřepěla rusovlasá žena v civilu, nejspíš policejní psychologka, a promlouvala k ní konejšivým hlasem.

Plačící ženě se na krku leskl zlatý řetízek, přívěšek nebyl vidět, měla jej zastrčený ve velkoryse pojatém výstřihu, který odhaloval obloučky bujného poprsí. Všimla jsem si také, že je bosá.

„To je Blanka Radoštová, majitelka domu,“ šeptl komisař Veselý, „to ona ráno našla mrtvoly a oznámila to policii. Tvrdí, že celou noc tvrdě spala.“

Komisař nás vedl do obýváku v přízemí, a ještě než jsem tam vstoupila, ucítila jsem silný pach krve, exkrementů a také něčeho dalšího, co jsem však nedokázala identifikovat. Zdálo se mi to, anebo ve vzduchu skutečně visel puch zkažených vajec?

„Bože, co to tu tak smrdí?“ Marek nakrčil nos.

„Výkaly. Někdo těm chudákům rozpáral břicha a na podlaze leží obsah... ehm... jejich vnitřností.“

„A taky síra,“ šeptla jsem.

Komisař se zachmuřil ještě víc.

Snažila jsem se dýchat přes kapesník, ale puch se dal jen stěží vydržet.

Obývací pokoj byl na první pohled velmi honosný. Byl tam bar s dlouhým pultem a několika barovými stoličkami. Všimla jsem si kamenného krbu, před nímž stála ohromná kožená sedačka s několika odkládacími stolky.

Po stěnách a po desce barového pultu se táhly stříkance krve a hluboké rýhy, které mohly zanechat jen drápy ostré jako břitva. To ovšem nebylo zdaleka všechno, co upoutalo mou pozornost. Uprostřed místnosti, na parketách ze dřeva, nejspíš ořechového, se nacházel kromě zaschlých skvrn a kaluží sražené krve také obrovský černý pentagram.

„Technici tu skončili a těla už odvezli, ale než odtud odejdeme, chtěl bych, aby ses na to mrknul, Marku. Už jsi něco podobného viděl?“

Marek zavrtěl hlavou a pohlédl na mě.

Nevěnovala jsem mu pozornost a přešla blíž k pentagramu. Snažila jsem se nešlápnout na skvrny a kaluže krve. Nebylo to zrovna lehké, poněvadž jimi byla podlaha doslova pokrytá.

Hleděla jsem na pentagram, na černé svíce a na magické znaky v cípech. Ruku do ohně bych za to sice nedala, ale řekla bych, že sloužily k vyvolávání démonů. O to víc mě však udivilo, že tam nebyl ochranný kruh ze soli.

Uprostřed pentagramu byla další výmluvná kaluž sražené krve. „Kdo ležel támhle?“ zeptala jsem se komisaře.

„Nějaký mladík, zatím neznáme jeho identitu. Nebylo mu víc než triadvacet. Nejspíš student. Někdo mu vyřízl srdce. Vedle těla jsme našli dvoubřitý nůž se zakrváceným ostřím. Vrah ho jednoduše pohodil na podlahu.“

„Obětní dýka,“ zamumlala jsem.

„Jo, přesně. Kurva! Takovej hnus!“

Bylo mi nad slunce jasné, proč je místnost cítit sírou. Partička amatérů se tu snažila evokovat démona a podle všeho se jim to podařilo.

„Kdo byl ještě přítomen?“ zeptal se Marek komisaře.

„Našli jsme tu ještě další tři mrtvé muže a jednu ženu, byli úplně nazí a těla měli rozsápaná. Vypadalo to tu jak na jatkách. Policejní patolog, který mrtvé ohledal, tvrdil, že části těl chybí. Podle rozdrásaný kůže a kousanců by prej tipoval na útok nějaký větší šelmy. To zvíře, a fakt doufám, že to bylo zvíře, muselo část masa sežrat.“

„A do prdele!“ Marek obrátil oči vzhůru. „Nějaký bojový psisko?“

„Nevím, ale Radoštovi psa nemají. Spíš šlo o něco většího, snad o pumu nebo medvěda. Možná si ho sem dovezli k tomu rituálu.“

„Nevidím tu klec ani pouta. Nic, co by nasvědčovalo přítomnosti velký šelmy.“

„No právě. Technici nenašli jediný zvířecí chlup. Nic. Proto jsem tě zavola, Marku, jestli bys nám nemohl píchnout. Víím, že máš dobrej instinkt a čuch na...“

Marek se ušklíbl. „... na divný případy, který nikdo nechce?“

„Sorry, kámo, nic ve zlým.“

„Našli jste stopy po vloupání?“

„Bohužel nic.“

„Musím vědět, co byli ti hosté zač, Horku.“

„Jejich identitu potvrzenou nemáme, z Radošťový jsme toho zatím moc nedostali. Ale pošlu ti nějaký informace, až uzavřeme předběžný šetření.“

„Dobře.“

„Ten mladík v pentagramu byl taky rozsápaný?“ zeptala jsem se.

Komisař se ke mně obrátil a chvíli si mě měřil. „Mladíkovo tělo bylo neporušený. Tedy kromě toho řezu na hrudi, kterým mu vyjmuli srdce.“

„A srdce se našlo?“

Znovu mi věnoval udivený pohled. „Ne, ale patolog objevil v ústech jedné z obětí kousek tkáně. Na první pohled to podle něj vypadalo jako... jako by to...“

„Takže srdce snědli,“ řekla jsem tiše.

„Poslyšte, to je důvěrná informace, nesmí se dostat na veřejnost. V tomhle případě si musíme dávat bacha. Radošťová je radní, může nám pěkně zavařit... Nerad bych měl potíže.“

„Na Bachovou je spoleh, Horku. Nemusíš se obávat,“ zastal se mě Marek.

„Tak fajn. Snobové tu provozovali nějaké satanské rituály, obětovali mladíka a snědli jeho srdce,“ uvažoval nahlas komisař. „Jenže co se stalo pak? Kdo, nebo co je zabilo?“

Nadechla jsem se a už jsem se chystala odvětit, že to byl démon nebo nějaká bytost, kterou vyvolali, ale Marek mi vyslal varovný pohled.

A tak jsem raději mlčela a zaměřila se na rýhy na barovém pultu. Na první pohled to skutečně vypadalo, že je mohly zanechat drápy nějaké šelmy. Jenže pak jsem si všimla krvavých otisků bosých nohou na dřevěné podlaze. Směřovaly k vysokému francouzskému oknu.

„Bylo to okno otevřené, když jste sem přišli?“ otázala jsem se jakoby mimochodem.

Komisař na mě opět upřel ocelově šedé oči. „Dokořán.“

Přešla jsem k oknu, na dveřním rámu žádné škrábance nebyly. Démon musel někoho posednout a odešel jako člověk. Chtěla jsem se zeptat komisaře Veselého, jestli náhodou někoho nepostrádají, ale Marek mě předběhl.

„V noci tu musel bejt strašnej řev a rámus, neumím si představit, že by to Radoštovou neprobudilo.“

„Tvrdí, že ne. Na večeri měli hosty. Pár z nich odešlo, ale pět hostů se zdrželo dýl. V deset večer se prej omluvila, vzala si tabletku na spaní a nic neviděla ani neslyšela.“

„Takže se tý vraždy mladíka nezúčastnila.“ Marek si v zamyšlení promnul spánek.

„Údajně. Zatím jí to nemůžem dokázat. Je v šoku a nemá na sobě jediný škrábnutí. Měli jsme tu lékaře od záchranky, který jí zběžně prohlédl. Teď s ní mluví policejní psycholožka.“

„Takže tu po večeri zůstalo pět lidí plus její manžel. To je dohromady šest, ne?“

„Jo, jejich kuchařka a hospodyně to dosvědčí. Údajně odjely až kolem půl desáté. Kolegové je odvezli k výsledku.“

„Jeden člověk chybí, Horku.“

Veselý se ušklíbl. „Už jsem se bál, že si nevšimneš, Marku. Radošťová tvrdí, že její manžel mezi mrtvými nebyl. Prej, že by ho poznala.“

„Radošť zmizel.“

„Jo. Možná odešel, když si šla manželka lehnout.“

„Jenže kam se poděl? Prohledali jste pozemek a okolí?“

„To víš, že jo.“

„Nějaký stopy?“

„Nic. Tedy stop je tam spousta, ale nic, co by nám pomohlo. Byli tu dva psovodi s psisky, ale ani ti Radošťě nenašli.“

„Ten už by klidně mohl bejt v Riu. Hlídáte letiště?“

„To si piš. Hned ráno jsem vyhlásil pátrání po pohřešovaný osobě.“ Komisař Veselý se opět zatvářil bezradně. „Co si o tom všem myslíš, Marku?“

„Jsou tu stopy zápasu, takže je dost pravděpodobný, že se vrah nebo to zvíře poranilo. Zaměřil bych se na vzorky krve.“

„Rozbory DNA budou v laborce trvat nejmíň tři dny,“ namítl komisař.

Marek jen pokrčil rameny.

„Kurva! Zatracená práce! Proč musím řešit pojebanou šelmu a zmizení manžela radní? Jako by mi nestačila pětinasobná vražda.“

Znenadání to na mě dolehlo. Děsivé místo činu, všechna ta krev, puch síry a výkalů, stopy zápasu, pomyšlení na šílenou brutalitu, se kterou byly oběti zmasakrovány. Sice tam již neležela

žádná rozsápaná těla, přesto na mě ta hrůza zapůsobila natolik, že se mi zatočila hlava a bylo mi na omdlení. Už jsem tu nedokázala zůstat ani minutu.

„Je vám zle, Veroniko?“

Přikývla jsem a spěchala k východu. Stačila jsem zaznamenat, že Marek prohodil s komisařem pár slov – patrně mu slíbil, že se ozve – a pak mě následoval.

Vrchní komisař Veselý tam stál a hleděl za námi. „Já věděl, že to ta ženská nedá!“

Myslela jsem, že to zvládnou, ale venku to bylo ještě horší. Žaludek mi rotoval a já jsem se rozhlížela po nejbližším křoví. Vrhla jsem se k záhonu růží, předklonila se a zapřela o stehna.

„Nepotřebujete podržet vlasy, kabelku, nebo tak něco?“ zeptal se mě Marek, jakmile mě dostihl.

Zavrtěla jsem hlavou. Útroby se mi stahovaly v křečích, a nakonec jsem byla ráda, že jsem se nestihla nasnídat.

Marek postával jen pár metrů ode mě, duchem se zdál být nepřítomný. Nejspíš ho to taky pěkně vzalo.

Když jsem se na čerstvém vzduchu krapet vzpamatovala, nastoupili jsme do vozu.

„Pořád jste bledá jak křída.“

„To je dobrý, já to zvládnou.“

Marek si odkašlal. „Všimla jste si něčeho divného?“

„Ve vzduchu visel zápach síry. Oni vyvolali démona.“

„Obával jsem se, že něco podobného řeknete. Ale nezlobte se, já na tyhle věci nevěřím.“

„Mně snad věříte, nebo ne?“

„Jo, řekl bych, že jo.“

„Fajn, to mi stačí. Nevím jistě, jestli to byl démon, mohla to být nějaká nebytosť z Druhé strany, nebo odkud se to tu vlastně vzalo. Ti lidé, co ji při rituálu vyvolávali, byli podle všeho amatéři bez špetky magického nadání. Prostě někde našli návod k evokaci a přišlo jim to jako prima nápad na strávení sobotního večera.“

„Zabili mladíka a snědli jeho srdce.“

„Podle všeho ano. Tím strašným rituálem vyvolali démona. Bohužel neprovedli žádná ochranná opatření. Neviděla jsem tam znaky na udržení démona v kruhu.“

„V jakým kruhu?“ Marek nastartoval vůz a pomalu se rozjel k bráně.

„No právě! Ochranný kruh ze soli tam vůbec nebyl! Proto se jim to vymklo z rukou. Vyvolali něco, co je rozsápalo na kusy.“

„Copak démoni žerou lidské maso?“

„Řekla bych, že ne, ale nevím to jistě, mohl být vyhladovělý.“

Marek počkal, až se brána automaticky otevře, zařadil a beze spěchu vyjel na ulici. Možná však klid jen předstíral, protože se mu trásly ruce. Asi nechtěl dát najevo, jak moc s ním zamávala hrůza, která se udála ve vile.

„Takže vy si vážně myslíte, že se ta bestie... ehm... ten démon zjevil v pentagramu a posedl Radoště? Jako v tom filmu *Vymítač ďábla*?“ Marek na mě jukl a nevesele se ušklíbl.

„Už to tak vypadá.“

„A co myslíte, že se stalo pak?“

„Démon všechny kolem rozsápal a odešel po svých jako člověk. Ovšem největší záhadou je, kde tihle amatéři vzali návod na vyvolání démona.“

„Ten případ Horkovi fakt nezávídím.“

„Mně spíš dělá starosti, kam se ten démon poděl.“

„Myslíte si, že je tady někde venku?“ Marek ukázal rozmáchlým gestem směrem ke Starému městu.

„Bezpochyby. Pokud se zmocnil Radoště, běhá teď po Praze v lidské podobě.“

„Dejme tomu, že je to skutečně démon, jak tvrdíte... Co může mít za lubem?“

„To netuším, ale asi byste měl vědět jednu věc. Démon, který Radoště používá jako... kostým, vydává velký žár. Čím mocnější démon ho posedl, tím dřív mu spálí tělo.“

„To musí strašně bolet.“

„Ano, ale démon nejprve své oběti poškodí nervová zakončení, aby necítila jeho žár. Posedlý chřadne, kůže mu zrudne, vytvoří se na ní puchýře a nakonec popraská. Po pár dnech mu odumřou měkké tkáně, spálené maso začne zahnívat...“

„Proboha, Veroniko, ušetřete mě těch detailů!“

Zmlkla jsem a ani Marek pár minut nic neříkal, nejspíš se to všechno snažil strávit.

Z Vinohrad jsme zamířili po Nuselské do jižní části Prahy, kde jsem měla byt. Projížděli jsme nezvykle poklidnými ulicemi. V neděli dopoledne byl provoz téměř nulový. Sem tam nějaká tramvaj, běžci nebo chodci se psy. Za jiných okolností bych jízdu klidně označila za příjemnou.

„Takže nebude trvat dlouho a démon se bude muset ‚převléknout?‘“ otázal se Marek po chvíli, když zastavil na červenou.

Vážně jsem přikývla. „Napadne další lidi.“

„Musíme ho co nejdřív najít.“

„My?“

„Ano, my, pokud tedy souhlasíte.“

Cukla jsem rameny, ale nic jsem mu neslíbila.

Marek se poškrábal na bradě. „Jenže kde začít hledat?“

„Poznáte ho podle mrtvolného zápachu.“

„Hm. Jenže kvůli zápachu lidi obvykle policii nevolají. Horek vyhlásil po pohřešovaném Radoštovi celostátní pátrání a nejspíš už na něj chystá i zatykač. Ovšem chvíli to potrvá. Dám vám vědět, pokud se ten chlap někde objeví.“

„Fajn, brkněte mi.“

„Myslíte si, že je Radošť ještě naživu?“

„Jak se to vezme. Naživu snad ano, ale nebude v dobrém stavu. A ta věc, co má na sobě jeho tělo, bude dál zabíjet.“

Marek zastavil před mým domem. „Veroniko?“

„Hm?“

„Díky.“

„To je dobrý,“ odvětila jsem a zabouchla dvířka vozu.

KAPITOLA 3 – NOTARIÁT PUDEL & WOLF

Než jsem vešla do domu, všimla jsem si mladíka v šedé mikině s kapucí. Stál opřený o zídku před dětským hřištěm. Nijak zvlášť mě nezajímal, jen mě napadlo, že je dost pohublý, jako kdyby pár dnů nejedl.

Před vchodem parkovalo černé SUV, což bylo v této části Prahy neobvyklé. Mírně řečeno. Luxusní auta tu působila jako pěst na oko.

Zatímco jsem v kabelce hledala klíče, ozval se za mými zády hluboký hlas. Když muž vyslovil mé jméno, úlekem jsem nadskočila. Obrátila jsem se a v ochranném gestu zformovala v sevřené dlani pramínek světla, abych jej mohla případnému útočníkovi mrstit do očí, čímž bych ho na pár vteřin oslepila. Aspoň by mi to poskytlo šanci na útěk.

Za mnou stál muž neurčitého věku – zřejmě čtyřicátník – s tmavým plnovousem, v dlouhém černém plášti, ačkoli byl červen, a v drahých polobotkách. „Paní Veronika Bachová?“ zeptal se podruhé a přísně si mě změřil. Vypadalo to, že tu na mě čekal, a vsadila bych se, že v tom nápadně drahém SUV.

„Ano?“

Muž smekl uctivě klobouk jako nějaký anglický džentlmen. „Jsem Werner Hrdlicka a mám pro vás spěšnou zásilku,“ řekl česky, ale s tvrdým německým přízvukem.

V té chvíli ve mně opět nepřijemně hrklo.

Podal mi obálku, kterou držel v levé ruce. Napadlo mě, že mi jako kurýr strčí pod nos psací prkno s připevněnou propiskou a požádá mě, abych příslušnou kolonku ozdobila svou muří nohou. Ovšem něco tak banálního mi k němu vůbec nesedělo.

Hrdlicka kývl hlavou a naznačil zdvořilou úklonu. Pak se otočil a odkráčel k zaparkovanému SUV. Dveře na straně řidiče se otevřely a z nich vystoupil muž v tmavě modré uniformě. Obešel vůz kolem kapoty a úslužně otevřel dveře v zadní části vozu. Stačila jsem si všimnout, že byl zavalitější a mnohem menší než ten v černém plášti.

V okamžiku, kdy oba muži nastoupili do vozu, jsem je přestala vnímat a přenesla pozornost na obálku. Byla o něco větší než arch papíru a tlustá asi jako můj malíček. Horní roh nebyl opatřen poštovními razítky, samozřejmě, ale byl tam nalepený štítek v němčině vyvedený zlatým písmem: *Eilauftrag*, ať to znamenalo, co chtělo. Na druhé straně byla úřední pečeť s iniciály P&W a pod ní razítko notariátu ve Vídni: *Öffentliche Notare Mag. Pudel und Dr. Wolf*.

Kdo mi u všech čertů psal z Vídně? A proč mi dopis doručoval zvláštní posel, a ne obyčejná pošta?

Odpověď se mi nelíbila, ať jsem to brala, z jaké strany jsem chtěla. Jediným vysvětlením bylo, že se přihodilo něco strašného! Ale to už na mě šly mdloby. Opřela jsem se o prosklené dveře za sebou a vydýchávala hrůzu, která mě opanovala.

Ten dopis rozhodně nevěstil nic dobrého. Dobrých zpráv bylo v mém životě poskrovnu a při mé smůle jsem si byla téměř jistá, že se jedná o další jobovku.

Vešla jsem do panelákového bytu, který jsme si se sestrou pronajaly před třemi lety. Byl zařízený levným funkčním nábytkem a ve stísněném prostoru se mačkalo příliš mnoho věcí.

Eliška jako obvykle zůstala zalezlá ve svém pokoji a tvářila se, že neexistuju.

Skopla jsem boty, odložila kabelku a přešla do obýváku k jídelnímu stolu, kde jsem bezvládně klesla na židli. Notnou chvíli jsem na úřední obálku zírala jako uhranutá. Působila na mě všelijak, jen ne přívětivě. Prsty jsem přejela po dopise a zapřísahala jej, aby mi neublížoval a nechystal si na mě nic ošklivého. Hlavně žádnou jobovku. Prosím!

Zamýšlela jsem ho hodit do nějakého šuplíku a nechat ho tam tak dlouho, než najdu odvalu jej otevřít. V duchu jsem si však spílala: Vždyť je mi, ksakru, skoro jednadvacet a jako dospělý vzor své nezletilé sestry bych měla být odvážná a zodpovědná. Na druhou stranu jsem se neskutečně bála.

Začala jsem zuby a zadržela dech, abych si dodala odvahy, a odtrhla jsem lepicí pruh. Z útrob obálky vypadla na stůl úředně vyhlížející lejstra. Byl to průvodní dopis vídeňského notariátu v němčině a úřední překlad do češtiny s překladatelskou

doložkou. Přelétla jsem očima českou verzi. Stálo tam, že dostali pověření od své mandantky, aby mně, paní Veronice Bachové, zaslali dopis den před jednadvacátými narozeninami. Vida, přece jen žádná jobovka!

Jenže pak můj zrak zabloudil k další, menší obálce, skrývající se v útrobách dopisu. Všimla jsem si, že namísto adresy odesílatele tam stojí jen iniciály. Dvě tiskací písmena, která mi rozbušila srdce. KB jako Kateřina Bachová, moje ctěná matka.

Dopis od mámy, po tolika letech! Měla jsem pocit, jako by mě někdo polil kýblem ledové vody.

Bříškem prstu jsem pohladila iniciály, když vtom se mi do mysli vkradla strašlivá myšlenka. Co když máma zemřela a tohle je její poslední vůle? Něco jako dědické vypořádání. V tom okamžiku by se ve mně krve nedořezal.

Znenadání jsem zaslechla vrznutí dveří a blížící se kroky. Leknutím se mi roztráslly ruce. Chvatně jsem dopis a průvodní lejstra dala zpět do obálky, otevřela komodu s nádobím a strčila ji dovnitř.

Právě včas! Jakmile jsem se otočila, stála za mnou Eliška.

„Co tu děláš?“ zeptala se mě namísto pozdravu.

Bušící srdce jsem měla až v krku, a proto jsem jen vykoktala v odpověď: „Coby? Ehm... nemáš hlad, Eli? Co kdybych udělala něco k snědku?“

Podezřívavě si mě změřila a nakonec prohlásila: „Už jsem si ohřála polívku ze včerejška.“

Eliška zmizela ve svém pokoji a já jsem se po zbytek neděle snažila zaměstnat čímkoli, jen abych nemusela myslet na ten strašlivý masakr na Vinohradech.

Na jídlo ani pomyslení, napustila jsem si vanu, abych se uklidnila. Skoro určitě by to fungovalo, jen kdybych neměla stále před očima černý pentagram a krvavé stopy chodidel na podlaze.

Dopis od mámy jsem ukryla pod spodní prádlo v prádelníku ve své ložnici. Dosud jsem nenašla odvahu jej otevřít.

Večer jsem se dlouho pokoušela usnout, a když se mi to konečně podařilo, zazvonil mobil. Hmátla jsem po něm a zamžourala na displej.

„Marku, doufám, že je to fakt naléhavý,“ zakrákala jsem ospale. „To, že mi máte brknout neznamená, že mi budete volat v noci.“

„Omlouvám se, Veroniko, ale je to důležitý. Našli Radoště.“

„Mrtvýho?“

„Ne, žije, ale je na tom dost zle. Jenže to není všechno. Poblíž místa, kde ho našli, zmizela jedna žena.“

„Převlékl se! Ten parchant změnil tělo!“

„Občas mě děsíte, Veroniko. Víte věci, který by člověk ani vědět neměl. Horek po ní vyhlásil pátrání, protože se jedná o potenciální svědkyni.“

„Musíte ji najít co nejdřív.“

„Já vím.“ Marek se na chvíli odmlčel. „Veroniko?“

„Hm?“

Slyšela jsem v telefonu, jak se pomalu nadechl. Nejspíš mi chtěl něco říct, ale na poslední chvíli si to rozmyslel. „Dobrou.“

Po zbytek noci jsem se převalovala v posteli a vážně nevím, jak se mi vůbec podařilo usnout. Zdál se mi sen o dopise, který narostl do obřích rozměrů, až vyplňoval celý prostor obýváku. Třepetal se ve vzduchu jako ve větru a vydával podivné temné zvuky, které v jednu chvíli připomínaly ladění pekelného orchestru, pak zase výkřiky a hlahol davu lidí.

Vzbudila jsem se hrůzou a zjistila, že sedím na posteli vzprímeně jako svíčka a zírám na prádelník tonoucí ve tmě. Utřela jsem si zpoceně čelo a klesla opět do peřin.

O půl sedmé jsem to vzdala, ale cítila jsem se rozlámaná, jako bych v noci složila vagon uhlí.

Uvařila jsem si kávu a vyhlédla ven. Nebe bylo bez mráčku a mě čekal perný den v horku k zalknutí. Na ulici postával stejný mladík ve stejné šedé mikině na stejném místě jako včera a hleděl do oken našeho bytu. Byl uzívaný a měl kruhy pod očima. Došlo mi, že strávil před domem nejen celý den, ale i celou noc. Strniště na tváři svědčilo o tom, že se již dlouho neholil a nejspíš ani

nemyl. Když mě zahlédl, tak krapet pookřál, ale vzápětí zklamaně svěsil hlavu. Zřejmě rozeznal rysy mého obličejce a zjistil, že to není má sestra.

To už jsem si byla jistá, co se děje.

Eliška ještě vyspávala, protože jí ve škole odpadlo dopolední vyučování. Na závěr školního roku chodívala se třídou do kina, do muzea a na výstavy. Napadlo mě, že ji vytáhnu z postele a uhodím na ni, abych se dozvěděla, co je ten kluk zač, ale na ranní hádku jsem neměla dost síly. Navíc mě tlačil čas. V osm jsem totiž musela být v práci. A tak jsem se rozhodla, že Elišce zavolám později.

Z prádelníku jsem vytáhla dopis od mámy. Na jednu stranu jsem chtěla vědět, co obsahuje. Na druhou jsem se jeho obsahu bála. Jako bych neměla dost vlastních starostí! Přemýšlela jsem o lepší skrýši a můj zrak padl na běhoun. Nemohla jsem riskovat, že sestra dopis najde, ačkoli byl podle všeho opatřen kouzlem dopisního tajemství. Jenže Eliška byla nána zvědavá a nenechává. Nejspíš by ji ranilo, kdyby se dozvěděla, že jsem po tolika letech dostala dopis od mámy. Ona si totiž nikdy nepřestala dělat bláhové iluze, že se máma jednoho krásného dne vrátí. A pohled na iniciály KB by nejspíš způsobil, že by začala šílet planou nadějí, že na nás matka myslí a že ji mateřská láska přiměje k návratu. Chudák Eliška to měla už tak dost těžké.

Dopila jsem kávu, zhltna jogurt, hodila na sebe sako, popadla kabelku a vyrazila. Zamířila jsem ke škodovce, kterou jsem zaparkovala asi dvě stě metrů od domu. Když jsem procházela

kolem mladíka, tak jsem se neudržela a zeptala se ho: „Čekáš tu na někoho?“

Nevěnoval mi jediný pohled a zrak dál upíral do oken paneláku.

„Hele, poslyš. Jestli vyhlížíš Elišku, tak na ni zapomeň! Je nezletilá... a vůbec... Jestli tě tu ještě jednou načapám, tak volám na policii.“

Mladík jen nepřítomně kývl hlavou.

V hlavě mi zazněl varovný hlásek, že vypadá jako obluzený nebo očarovaný. Týden ani nestačil začít a na světě byl parádní průser.

„Bachová! Jdete pozdě!“ ozvalo se od výpůjčního pultu, jakmile jsem vstoupila do haly Ústřední knihovny.

Můj nadřízený Kryštof Vacek byl o rok starší než já a vážně netuším, jak se ve dvaadvaceti vůbec dostal k postu manažera, ale jistě to nebylo z důvodu přerušného studia jaderné fyziky. Vypadal mladě a nezkušeně, obvykle nosil džíny a trička s uhozenými nápisy a nebyl ani nijak zvlášť sečtělý. Knihy ho zjevně moc nezajímaly, o to víc vysedával u počítače.

„Já... ehm... omlouvám se. Provoz byl dnes vražedný a taky jsem nemohla najít parkování.“

„To vás neomlouvá, Bachová. Proč sakra nejezdíte metrem jako všichni ostatní?“

Nadechla jsem se, abych odvětila, že mi to z Čechtické busem a metrem taky zabere hodinu, plus patnáct minut pěšky. Vacek však nevrle potřásl hlavou, aby mi dal najevo, že ho detaily nezajímají, a ukázal na vozík přetížený desítkami knih.

„Tohle musí co nejdřív zmizet! Tak sebou laskavě hněte!“

Semkla jsem rty, zaskřípala zuby a se zkroušeným výrazem jsem zamířila do šatny zaměstnanců s uzamykatelnými skříňkami, abych si pověsila sako a uložila kabelku.

Ono se to lehce řekne, žít se prací. S devátou platovou třídou to v knihovně nebyla žádná hitparáda. Ani s přídavky a příspěvkem na bydlení nám to s Eliškou nestačilo. A to jsem ještě kouzlem ovlivnila pronajímatele bytu, aby mi dal velkou slevu na jinak evidentně předraženém nájmu. Ačkoli jsem měla dvě zaměstnání, sotva jsem se držela nad vodou. A kdyby mi teta Klára občas nepřistrčila nějaký ten hekabřanský zlaťák, tak bych to finančně neutáhla.

Vacek mezitím usedl k terminálu, nejspíš, aby vyřídil žádanky na knihy nebo napsal upomínky notorickým opozdilcům. Na to, že mám dnes narozeniny, si ani nevzpomněl.

Natáhla jsem si bavlněné rukavice a tlačila vozík podél regálů s knihami. Suchým hadříkem jsem otřela obálku Eschbachova románu *Solární stanice* a uložila ho na polici. Povzdechla jsem si nad tím, že se dosud nikdo neobtěžoval přeložit a vydat *Pána všech věcí*, a pokračovala uličkou s regály literatury science fiction, až jsem šefovi zmizela z dohledu.

Soustředila jsem se na vyhledání magické síly, která ve mně dřímala a vrněla jako kočka. Pak jsem užila jednoduché vyrážecí kouzlo a způsobila, že šéfovi zamrzla obrazovka a klekl počítač.

Samozřejmě jsem neužila veškerou svou magii, to bych kouzlem mohla přizabít nejen Vacka, ale i ostatní lidi v knihovně. Stačilo užít pouhý pramínek, aby mu počítač vypověděl službu. Nevěděla jsem, jak vyrážecí kouzlo přesně funguje, ale dokázalo přerušit přívod elektriny. Moje magie zřejmě nějakým způsobem interferovala se všemi obvyklými i neobvyklými zdroji energie v okolí.

Vyhlédla jsem zpoza regálu.

„Co s tím krámem je? Do háje!“ rozčiloval se právě Vacek. Chvilí hekticky pohyboval myší a bušil do klávesnice, ale nakonec počítač natvrdo vypnul.

Když jej opět nastartoval, vyčkala jsem, než mu systém naběhne. A jakmile se mu prsty rozběhly po klávesnici, polohlasem jsem zaříkadlo zopakovala. Obrazovka blikla a znovu zamrzla.

To už se Vacek přestal ovládat. Třískl myší, sáhl po telefonu a vztekle vyžadoval někoho, kdo by mu s tím pitomým krámem pomohl.

S výrazem blaženého zadostiučinění jsem se vrátila ke své práci.

Po chvíli jsem si vzpomněla na Elišku a ťukla na displej mobilu, abych jí zavolala.

„Vzbudilas mě, zatraceně!“ ozvala se sestra po dlouhém vyzvánění. „Vždyť jsem ti říkala, že jdu dneska se třídou do kina!“

„Eli, ty ho znáš?“ spustila jsem na ni.

„Koho, sakra?“

„Toho kluka, co číhal před našim domem.“

„Já? Zešilelas?“ odpálkovala mě.

Když se mi snažila nakukat, že ho fakt nezná a že jsem jako vždy na omylu, přestala jsem ji vnímat. Proč jsem si toho nevšimla dřív? Na gymnáziu dosahovala skvělých výsledků, ačkoli se moc neučila. Přičítala jsem to jejímu talentu, ale byla jsem nejspíš naivní a hloupá.

Měla jsem na ni být přísnější, vždyť to nebylo poprvé, co si s magií zahrávala. Už jednou se snažila vylepšit si kapesné a prodala kamarádce lektvar na prodloužení vlasů. Přísady však neužila ve správném pořadí a milé dívce se po něm vlasy sice prodloužily, ale narostly jí i ve tváři, v podpaží a na jiných dosti choulostivých místech. Nešťastnou dívku pak přivedla za mnou, abych nepodařené kouzlo zrušila.

Dala jsem sestře kázání, že smí magii užívat jen ve výjimečných případech a už vůbec ne ve svůj prospěch, a dál jsem se tím nezabývala. Žila jsem v domnění, že je tím vše vyřešené. Vskrytu duše jsem na ni byla dokonce pyšná, že objevila magii oním zvláštním způsobem typickým pro mladé čarodějky a uvědomila si úžasné možnosti, které magie skýtala. Domnívala jsem se, že vyzkouší pár kouzel, pohraje si s lektvary na hubnutí a na hustší vlasy či zvětšení poprsí, a tím to hasne.

Ošklivě jsem se spletla! Měla jsem na ni být přísnější! Měla jsem na ni dát větší pozor!

Snad nebylo pozdě, abych to stihla napravit.

„U všemocné Hekaté! Nelži mi, Eli!“ zaburácela jsem, ale vzápětí jsem se poplašeně ohlédla, zda si Vacek nevšiml, že se flákám. Ale ten právě rozkládal rukama a vysvětloval někomu cosi po telefonu.

„Hrom do tebe uhoď! Cos to tomu chudákovi provedla?“ zasyčela jsem.

„Já? Jakýmu chudákovi, zatraceně?“

„Nedělej se, ty náno pitomá! Dobře víš, o kom mluvím. Celou noc stál před naším barákem.“

„Sama seš nána! Vždyť já mu nic neprovedla!“

Vtom mi pípla příchozí esemeska.

„Eli, poslyš, musím končit, ale my dvě jsme ještě neskončily. Takže buď na mobilu!“

„Jdi do háje!“ stačila mi popřát, než hovor vytípla.

Buď mi sestra lhala, anebo se mi před domem poflakoval očarovaný chlápek. Ani jedna možnost se mi nelíbila. Nechtěla jsem se plašit, proto jsem potlačila vlnu paniky, která mě na okamžik opanovala.

Mrkla jsem na zprávu od Marka, že mě po práci vyzvedne. Prý je to urgentní. To mi tak ještě scházelo!